24ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6421 — 21 ՓԵՏՐՈՒԱՐ 1907 — ՉՈՐԵՔՇԱԲԹԻ — 21 ՄՈՒՀԱՐՐԻՄ 1325 — 6 MARS 1907 — 24me année № 6421

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
"ԱՐԵՒԵԼՔ« ՕՐԱԹԵՐԹԻ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. ՊՈԼՍՈՑ ՀԱՄԱՐ 80 Գրս.
ԳԱՒԱՌՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ 108 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿԻՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ 85 Ֆրք.
ԹՂԹԱԿՑԱՐԻ ԴԱՒԱՌԸ ՄԵՐ ՎՐԱՑ

30 հաս 1 դրուշոց փուլ
1 մեծ. հատուով կ'քցդուելուի

10 ՓԱՐԱ

Արեւելք

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ارہ ولک
درعیہ دہ غلط دہ ارہ ولک غزتہ سی دار خانہ سی

DIRECTION
DU JOURNAL ARMÉNIEN
"ARÉVELK"
CONSTANTINOPLE - GALATA

10 PARAS

ՄԱՄՈՒԼԻՆ ՇՈՒՐՋԸ

(Մասիս, Ծաղիկ, Արեւ. Մամուլ, Լոյս, Ազեւաբեր, Հաւատարմ)

Մասիսին վերջին թիւը (13) կը սկսի Սբամ Ատոմեանի Բրիդոր Ալա Շամանեանի յիշատակին նուիրած գեղեցիկ մէկ գրական յուշարձանով, որ հանգուցեալի առաքինութեանց անթառամ դափնեպսակով զարդարուած է. դափնեպսակ մը ոըուն վրայ Սբամ Ատոմեան կը գրէ ողբացեալ Յհան կանաքի հետեւեալ բնաբանները. «Բրականութեան և գեղարուեստի քաջալերութիւն», «բարիքը միայն բարիքի համար», «գրասիրութիւն», «խոնարհութիւն և համեստութիւն»։ Դժբախտաբար այս պահները գրամով չեն գընուիր, ապա թէ ոչ մեր բոլոր հարուստները կարող պիտի ըլլային գնել ատոնցմէ որ և է մէկը սեփականելու։

Եղիշէ եպիսկ. Դուրեան որ բացի իր առաջնորդական գործերէն և Մեսրոպեան վարժարանի վերակազմութենէ ու դասաւանդութենէ, ազատ ժամեր կը գտնէ իր սիրած մուսաներուն ևս ժամադրութիւն ընելու տալու, այս անգամ բնաբան առնելով Մատթ. Ս. 22 «Տեառնս կինը» վերնագրով 10 տուն քառատող ոտանաւոր մը կերտած է, որուն 4րդ տունը առաջին նին կրկնութիւնն է։ Այս ոտանաւորը կարելի չէ Դուրեան Սրբազանի լաւագոյն արտադրութեանց չարքը դասել։ Բանաստեղծութեան մէջ հարիւր լեզուական ազատութիւններ ներելի են մասամբ, սակայն անոնց խտացումը ոտանաւորին սահունութիւնը կը խանգարէ. այսպէս օրինակ. մերին կրկնակի կրճատումը նոյն առղին մէջ. «Ուզից օր մ'յանձնել պղծի մ'անհոգի (8րդ տուն 2րդ տող) «մ'հեռանքէն» (2րդ տուն, «մ'յանձնել» (9)։ Դուրեան Սրբազան կը սիրէ իր ոտանաւորներուն մէջ խտացնել քիչ գործածուող բառեր, այսպէս առաջին տան մէջ կը յիշուին, «վայնեի, յոդիկ, խեթկող (Ա. տուն)։ խոյող, հերձ, կումբ, ապաճի, յածում, դրուժան» եւայլն, որոնք ոտանաւորին իմաստը գժուարըմբռնելի կը դարձնեն սովորական մահկանացուներուն։

Տարեկան սիրոյ երգիչ Մերուժան Պարոնեան «Սիրոյ Նոպաց» վերնագրով ինը տուն ոտանաւոր մը հրատած է, որուն մէջ խեղճ սիրահար բանաստեղծը կը յայտնէ թէ «մինչեւ առտու պիտի հակիմ առանձին. քունը փախեր է աչքերէս կարծես թէ»։ Այս կէս քուն կէս արթնուն վիճակին մէջ կը տեսլ բանաստեղծը «Մահճակալին վրայ սպասս ընկղմուած» (Գ. տուն. ի՞նչպէս, երեսի թէ կռնակի վրայ, ի՞նչ չահեկան խնդիր)։

«Ինչ աղուոր է մտքով երթալ սիրեւարծին»։ Հարկաւ, բայց եթէ ոտքով երթալիքի, անչուշտ սա ցաւագին բացագանչութիւնը չպիտի ընէիք. «ամպն աւա՛զ այս գիշեր ես անկասած, — մինչեւ առտու պիտի հակիմ առանձին»։

Երբ սիրահար բանաստեղծ մը առանց իր Տիւլբինէին կամ ներչնչող Մուսային կը մնայ, սոթամուտ մտնողներու նման, այն ատեն պէտք չէ զարմանալ որ ըսէ.

«Ջայքոյում մը կը չարչրէ հիմա գիս.
Նայուածքներս կը թափառին սիրախոյ գ...
Ծօսք չեմ կրնար հասկցնել տենչերուս»։

«Սապէս ընկղմնած» սիրաբորբոք բանաստեղծը իր տենչերուն հետ երեւակայութեան ալ այժ կուտայ և կ'երազէ հեշտաբար։

«Գիշատանքերու պապակն է աս աներկբայ,
Գիրկ գիրկի մեզի խնդութիւնը տարփագին,
Սիրախառնուր մեծ հրապը որ հիմա,
Կը գիշերեմ կարօտը խօլ հեշտանքին»։

Այս հոգեցունդ և մարմնացունդ տենչանքը բոլորովին կը տապալէն խեղճ բանաստեղծին մտաւոր հաւասարակշռութիւնը. ան «Կը սկսի իր նըսեմ չուքէն իսկ վախնալ», կը մտնայ որ «Մինչեւ առտու առանձին պիտի հակի», «կարօտախտ» բռնուած «սիրախտաւորի» նման «Ձեռքերը օդին մէջ կը կառկառէ» (տուն 7.) «Ապատիով մէկու մը որ, ան, չի գար» (7)։ Ներշ մտամոլոր բանաստեղծը այնպիսի վիճակի մը կ'ենթարկուի որ նոյն իսկ իր սենեակի պատերէն կախուած պատկերները անոր վրայ կը խնդան։ Վերջապէս Պարսամեան իր մտճակալէն կ'ելլէ, օրուն «վրայ ապէս ընկղմնած» էր և կը նաի օրթոթուի մը վրայ, ուր կը սպասէ մինչեւ այժմ իր սիրոյ ազնուապետ նապոլեն վերջնանալուն, որուն և մենք ի բոլոր սրտէ մաղթող ենք։ Տէր պահեսցէ զմեզ ամենեսեան և մանաւանդ գնուատ ծառայ իւր գմերուժան, զպիտակ անուն բանաստեղծն յամենայն փորձանքէ նոպապից սիրոյ։

Մասիսի այս թիւին մէջ գողարիկ ոտանաւոր մըն ալ զետեղած է Պերճուհի Եաղճեան, քառատող և քառատուն, «Հիասթափում» վերնագրով։ Բէկպէտ մեր բանաստեղծուհին ալ կ'ըսէ.

«Զմայլանքով միշտ կ'օրօրիմ հեշտօրէն
«Երանութեան մեղկ սարսուռներ զգալով»։

Բայց այս «մեղկ սարսուռներ»ը և ոտանաւորի քանի մը ուրիշ յանգերը (սիրուած—յանկարծ. 3 տ., կը սիրէ—հեռըզհետէ, 4 տ., ոսկեհիւս—իղձերուս. 1 տ.) արդէն չեն եղած հիասթափումի գեղեցիկ և բնական պատկերի մը նկարին.

«Երբեմն անգոյտ մշուշի մը թափանցիկ
Ժանեակներուն մէջէն, լոյսն ոսկեհիւս
Մերկութեին մը կը նշմարեմ հիացիկ
Ընդերկրացած անհուտ տանեաց եանեցուս»։

ԴԵՒՍՈՒՀԻ

ԼԵԶՈՒԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

ԵՍԱՅԱՆԱԳԻՊ ՎԼԻՊԱԿՆԵՐ

Ինչէ՞ն է որ մեր գրողները իրենք իրենց իրաւունք կուտան սեսակ մը անհոգութեամբ վարուելու լեզուական խնդիրներու մէջ ևս ամէն գրիչ չարժոյ իրեն յատուկ արտայայտութիւնն ու լեզուական ղեղծումը ընդհանրացնելու հետեւ է։ Այս ընթացքով, քիչ առնէնէն ընդհանուր կանոնի երեւոյթ պիտի առնուի կարգ մը վրիպակներ որոնք բնբռականութեան հիմնական օրէնքներու դէմ կ'ելլեն եւ անզգալաբար տարաւոխիկ ըլլալ կը սպառնան։ Սակայ ո՛ր եւ է թերթ մը, ուշադիր ընթերցումով մը երեւան պիտի գան անսահման ու աննկատ ուղղագրութիւն մը և նոյն իսկ լեզուի տարրական սկզբունքներու դէմ մեղանչումներ, որոնք՝ այսպէս չատ մը գրիչներու կողմէ կրկնուելուն համար օրինաւոր ու կանոնաւոր հաստատելու իսպառ չնորհքն ու արժանիքը չեն կրնար ունենալ։

Անցողակի մը յիշելով, այս վրէպներէն հետեւեալները առայժմ մատնանշելու պէտք կը զգամ խնդրարաբար։

1. ՈՐ եւ ՉՈՐ յարաբերականներուն սխալ գործածումը հիմայ հասարակայ ըլլալու վրայ է. այսպէս, կրատրական բայերուն անխտիր ոգիով մը՝ Սեռի խնդիր կը կարծեմ թէ այս վրիպակներուն պատճառը որքան անուշադրութիւն, այնքան ալ (թարգմանութեանց միջոցին) ֆրանսերէն que չազկապին և que յարաբերականին նոյնութիւնն է։ Բայական է թէ առաջինը սովորաբար իմչ առով կ'ուենայ tant, si bien, si և այլն ածականը որոնց հետ կը կազմէ Բազադրեալ Շաղկապներ (Locution Conjonctive), ինչպէս վերեւ յիշեցինք հայկերէնի համար ալ, իսկ երկրորդը՝ que (Pronom relatif ou Conjonctif) ֆրանսերէնի մէջ պարագային համեմատ, թէ՛ Տէր Բայի է և թէ՛ Սեռի Խնդիր, և կ'ուենայ Անուն կամ Դերանուն յարաբերեալ մը։

Բայց աւելորդ է ծանրանալ այս տարբական դիտելիքներուն վրայ որոնք նախկինքանի աչակերտները հետաքրքրել զան կարեւորութիւն չունին, և մեր գրական դասուն ուշիմ նկատողութենէն վրիպելուն համ՛ը է որ կը համարձակիմ յիշեցնել։ Վերջապէս լեզուն ալ իր պատչաճութիւններն ունի որոնց նկատմամբ անփոյթ գտնուելնիս կրնայ առիթ տալ անճշդութիւններու և խանգարումներու, երբ միահամուռ փափագ մը կը զգացուի լեզուի կանոնաւորութեան և միօրինակութեան հետամտելու։ Այս խընդիրներու մասին ուրիշ առիթ։

Ս.

ԳԻՒՂԱՏՆՏԵՍԱԿԱՆ ՀԱՐՑԵՐ

Մշակութագործութեան մէջ կատոյց արջասպի օգուտները. — Հացահատիկներու եւ գեհենախնձորի արտերը՝ ամկայնի ներառնութենց դէմ պատասխանելու միջոցները. — Այգեհատներու, ծառատեսներու եւ վարդատեսներու համար խիտ բանկագին դեղ մը. — Ծառերու ճեղուկները ի՞նչ լուծոյթով հատկնելու եւ ոոկէս զի դիւրագուն ըլլան. — Ծերամաղձոնիներուն պիտանի լուծոյթ մը։

Ծառորդ գարէ մը ի վեր կատոյտ արջասպը (sulfate de cuivre, կէօղ թաչը), մեծ կարեւորութիւն ստացաւ երկրագործութեան մէջ. ցորենի, գարիի, վարսակի, եգիպտացորենի և ասոնց նման ուրիշ հացահատիկներու բոյսերը տեսակ տեսակ մանկային հիւանդութեանց (maladies cryptogamiques, էմրազը թիւֆլիէ) ենթակայ են։ Այս հիւանդութեանց պատճառներն են ածխախտ (charbon, քէօմիւր ըլէթի), փտախտ (carie, սիրմ՛), ժանգախտ (rouille, հանդր), և հասկաւոր բիս (ergot, չաւմար մահմարդ)։ Մխս կողմէն գետնախնձորը, ոսկեհինձորը և որթատունկն ալ ընդհանուր կերպով միջիոու անուամբ ճանչցուած անկային ախտ մը կը վարակուին չատ անգամ. պտղատու ծառերն ալ ենթակայ են այս կարգի հիւանդութեանց։

Ասոնց առաջքն առնելու և ի հարկին դարմանելու համար ամէնէն գործնական և արմատական միջոցը կատոյտ արջասպի լուծոյթի գործածելն է. այս նիւթը եթէ քիմիական տեսակէտով քննելու ըլլանք, ծծմբական թթուի (acide sulfurique, դաչ եաղը) և պղինձի օքսիտի մէկացումէն յառաջ եկած և բնաւորութեան մէջ աղ (տւ, միկ) անուամբ ճանչցուած մարմին մը ըլլալը կը հասկնանք. գոյնով սուլի կամ նուաղ կապոյտ է, չատ լաւ կը բիւրեղանայ. ջուրի մէջ կը լուծուի դիւրութեամբ, մանաւանդ եթէ նախապէս քիչ մը տաք ջուրի մէջ լուծելէ յետոյ վրան պէտք եղած քանակութեամբ ջուր ձգելով սենեակի ջերմութեան հետ... Կոմսին ձայնին հետ նմանութիւն մը չէր գտներ ալ ևս։

Երկար տատնէ ի վեր այդ ձայնը հեռաւոր խազ մը դարձած էր, առանց մեսա դործելու իր հոգիին խորը։

Սրտին անտարբերութիւնը անուշադիր դարձուցած էր ականջը։ Ցաճախ Մաքսիմի խօսած միջոցին Սօլանժի միտքը այլուր կը գտնուէր։

«Բան մը չեմ հասկնար», մրմնջեց կոմսուհին մոլորուն չեչտով մը։

Լոյսեր ու տուներ հրեւցան, նախ հեռուն, յետոյ աւելի մօտիկ։

Եւ ահա մայթերուն վրայ, չէնքերու հանդարտիկ ճակատներուն երկայնքը և չողարձակ խանութներուն առջեւ մարդիկ կ'երթեւեկէին, որոնց կեանքին մէջ անակնկալ փոփոխութիւն մը առաջ չէր եկած։

Այդ ընտանի տեսարանը, այդ անցորդները և այդ անմիջ իրականութիւնը, իրենց հակադրութեամբ, քաոսն ընդվզում մը առաջ կը բերէին կոմսուհիին մէջ։

Անանց խորհելու ոտքի հետ Սօլանժ։ Իր թեւերը ձգտեցան ու բերանը բացուեցաւ, աղաղակելու և օգնութիւն կանչելու համար։ Իր բռնադատ էութիւնը, դեմարդկային տառապանքի մը մատնուած, յանասնական ճիչի մը փոխուելացաւ.

—Օգնութեան հասէք... Մարդասպաններ են... Դիմակներ վար առէք... Ձերբակալեցէք զանոնք...

Կառքին ձայնը և սրարշաւ գնացքին առաջ եկած հովը խեղդեցին Սօլանժի աղաղակները։ Եթէ մէկը հասկցած ալ ըլլար այդ խօսքերուն իմաստը, դարձեալ անօգուտ էր, քանի որ կառքը հեռուն կը գտնուէր արդէն։

Կոթովի ձեռքեր բռնեցին մանկամարդ կինը։

Կառքին պատուհանը, որ սկզբան բաց ձգուած էր, որպէս զի կոմսուհին սթափի, խակոյն գոցուեցաւ։

Ծեռոյ իր սկանչին հասան սա բառերը, որոնք կատաղութիւն և սպառնալիք կը յայտնէին.

—Անզգամ... Սիրահարդ մեռած ըլլալուն համար՝ կ'ուզես որ ամօթապարտ կործանին քուկիններդ։ Այդ բանն ալ ըրէ... Երկու ընտանիքներ տիպին մէջ ձգէ։ Ուրիշին ուրիշ տիկնոջ պէս թափիր այդ տիպին մէջ... Եւ այնպիսի արիւն մը որ սիրուի է քեզի։»

«Որովհետեւ իմ սիրահարս մեռած է», կրկնեց Սօլանժ, մինչ բուռն զարմանք մը, մեռելական պաղութիւն մը անչարժութեան կը դատապարտէր զինքը։

«Որովհետեւ սիրահարս սպանուած է եղեր... Ու ես ա՛ղբքիանի կոմսուհին եմ... Իմ ծնողքս, Ալբինէ մարքիզն ու մարքիզուհին, այս իրիկուն, ինծի կը սպասեն... Ամուսինս ալ կը յուսայ հիւրեր ընդունիլ... Հապա՛ աղջիկս, աղջիկս։»

Անչարժութեան դատապարտուած եւ անսակ մը անբացատրելի ևնթակայ, պատկերներու ծիածանք մը կը յուզուէր մրափքին առջեւ, ինչպէս Լուվէթիի ճաչարբրը՝ ուր կը գտնուէին իր երկու ծերուկ ու սիրելի ծնողքները, ջահին պայծառութեան տակ... Նաեւ աչքին առջեւ կուգային պաշտօնական սրահներ, ուր իր ամուսինը, յոխորտան մարքսիմ, հպարտութենէն կը զգար իր կրած անուան, իր դիւանագիտական գեղեցիկ ասպարէզին, և այն ազդեցութեան վրայ զոր ի գործ կը դնէ անզգոյ եւ թաքուն նկարագիր մը... Ու կոմսուհիին մտքին առջեւ ամէնէն աւելի կը պատկերանար այն ուսումնասիրասէրը, ուր համբուրած էր իր վոքրիկ Պէրանժէրը՝ քանի մը ժամ առաջ... Աղջկան կապոյտ աչքերը դէպի իրեն ուղղուած էին։

Անէն զսպական խորտակուելու մանկամարդ կնոջ մէջ։ Զինքը սեղմող ձեռքերը զգացին նետորներու և չիվերու թուլացումը, իբր թէ այդ գեղանի էակը լուծուէր իր վշտին մէջ։

Այդ միջոցին ինքնաշարժ կառքը կանգ առաւ։ Երեք հոգի վար իջան, երկու այր և մէկ կին։ Ինքնապաշտպան ամօթիածութեան բնազդով մը, Սօլանժ, թէև նուաղուն, մտքի արթնութիւնը և ճարտարութիւնը ունեցաւ իր գլխուն չուրջը իջեցնելու թանձր քօղը, զոր կը կրէր իր սիրային ժամադրութեան առթիւ։

ՂՈՒՂԱԿԻՑ ՂՈՒՂԱԿԻՑ

ՂՈՒՂԱԿԻՑ Ղ. Ե. ՓԱՓԱԶՅԱՆԻ

Ղ. Ե. Փափազյանի «Ղուղակից ղուղակից» վերնագրով նոր գրքույկը, որ լույս է տեսել Վանում, ներկայացնում է հեղինակի ուշագրավ հոդվածների մի ընտրանի, որոնք տպագրվել են Վանի «Արձագանք» շաբաթաթերթում։ Գրքույկի առաջին հոդվածը՝ «Ղուղակից ղուղակից», որ տվել է գրքին իր անունը, ներկայացնում է հեղինակի ուշագրավ մտորումները ազգային կյանքի տարբեր հարցերի շուրջ։ Հոդվածի հեղինակը գրում է. «Ղուղակից ղուղակից ենք, ինչպես ասում է մեր ժողովուրդը։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք ապրում, ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք գործում, ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք մտածում։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք խոսում։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք գրում։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք կարդում։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք լսում։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք հավատում։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք սիրում։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք ատում։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք ուրախանում։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք տխրում։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք ծիծաղում։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք լաց լինում։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք ապրում։ Ղուղակից ենք, որովհետև ամեն մեկս մեր ուզածի պես չենք մեռնում։»

Հեղինակը ցավով է նշում, որ ազգային կյանքի այս ամենաանհանգիստ ժամանակներում ամեն մեկս մեր ուզածի պես ենք ապրում, մեր ուզածի պես ենք գործում, մեր ուզածի պես ենք մտածում, մեր ուզածի պես ենք խոսում, մեր ուզածի պես ենք գրում, մեր ուզածի պես ենք կարդում, մեր ուզածի պես ենք լսում, մեր ուզածի պես ենք հավատում, մեր ուզածի պես ենք սիրում, մեր ուզածի պես ենք ատում, մեր ուզածի պես ենք ուրախանում, մեր ուզածի պես ենք տխրում, մեր ուզածի պես ենք ծիծաղում, մեր ուզածի պես ենք լաց լինում, մեր ուզածի պես ենք ապրում, մեր ուզածի պես ենք մեռնում։

Ինչպես տեսնում ենք, հեղինակը ցավով է նշում, որ ազգային կյանքի այս ամենաանհանգիստ ժամանակներում ամեն մեկս մեր ուզածի պես ենք ապրում, մեր ուզածի պես ենք գործում, մեր ուզածի պես ենք մտածում, մեր ուզածի պես ենք խոսում, մեր ուզածի պես ենք գրում, մեր ուզածի պես ենք կարդում, մեր ուզածի պես ենք լսում, մեր ուզածի պես ենք հավատում, մեր ուզածի պես ենք սիրում, մեր ուզածի պես ենք ատում, մեր ուզածի պես ենք ուրախանում, մեր ուզածի պես ենք տխրում, մեր ուզածի պես ենք ծիծաղում, մեր ուզածի պես ենք լաց լինում, մեր ուզածի պես ենք ապրում, մեր ուզածի պես ենք մեռնում։

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆԸ

Հայկական Հանրապետութեան Ազգային Ժողովի Նախագահութեան Տեղեկագիրը

Ազգային Ժողովի Նախագահութեան Տեղեկագրի Բաժանման Կարգի Մասին

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՎԱՃԱՌԱԿԱՆ ՏՈՒՆ
ՄՈՍԿՎԱՅԻ ՎԱ ՂԱՋԱՐՅԱՆՑ
ԱՅԳԱԳՈՐԾԱԿԱՆ ՄԻՈՒԹԻՒՆ
ՔԱՂԱՔԱՑԻ ՎԱՀԱՆ ՏԷՐ-ՂԱԶԱՐԵԱՆԻ
ՀԻՒՍԱՆԱՅԻՆ ՎԱ ՂԱՋԱՐՅԱՆՑ
ՄԱՐՏԱԿԱՆ ԿՈՄԻՏԷԻ
ԱՆԴԱՄՆԵՐՈՒ ՎԱՀԱՆ
ՏՕՐ.

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՄԵՋ ՄԵՐ ՀԱՐՈՒՍՏԱՑՈՂ ՄԻԱՑՈՒՄԸ ՄԵՐ ՀԱՄԱՐ ՄԵԾ ՆՇԱՆԱԿՈՒԹԻՒՆ ՈՒՆԻ ԱՆԿԱԽ ԱՇԽԱՐՀԻ ՎՐԱՅ

Ի ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀՈՂԻՆ